

MEROVEJSKÁ DYNASTIA

S použitím článku od Tracy R Twyman
Do slovenčiny preložila Corascendea

Kde sa považovalo za vhodné, vychádzajúc z Testamentu Katarov, Corascendea doložila obsah vysvetleniami na základe Vesmírnych a Božích zákonov.

Mýtus: V análoch legend, ako aj v mystickej dejepiseckej pseudovede, sú franský kráľ Dagobert II a Merovejská dynastia z ktorej vyšiel, opradení v romantickej mytológii. Prípíše sa im božský pôvod z Atlantídy, označili ich ako potomkov Márie Magdalény a Ježiša Krista, a nejedna legenda popisuje ich nadprirodzené schopnosti a dokonca aj čarovnú silu ich kráľovských znakov.

Merovejské pokolenie vzišlo z civilizácie oveľa staršej, ako sú zaznamenané dejiny, odkiaľ pochádzajú všetky hlavné prúdy umenia a vedy. Všetky mýty a symbolika, ktoré sa spájajú s touto dynastiou, sa dajú vystopovať k tejto pôvodnej civilizácii. Niektoré spoločenstvá ju poznajú pod menom Atlantída, no inde ju poznajú aj pod inými menami. Je to miesto, v ktorom sa zrodilo poľnohospodárstvo, astronómia, matematika, spracovávanie kovov, lodiarstvo, architektúra, jazyk, písmo, ako aj *snaha dopracovať sa k pochopeniu Boha*. [Túto treba rozlišovať od neskoršieho náboženstva, ktoré zahrňuje vieru (do rôzneho stupňa) a dogmu. Dogma je politickým nástrojom manipulácie. Dogma tiež znamená neschopnosť, alebo dokonca nezaujem pochopiť Boha. Vložila Corascendea.] V tom istom spoločenstve sa zrodil prvý druh vlády na zemi - monarchia.

V legendách došlo k označovaniu prvých kráľov na Zemi ako bohov. [Nie je to natoľko nepresné, ako by sa zdalo, lebo prví kráľi neboli potomkami mimoriadnych predkov, sami museli mať mimoriadne schopnosti. Tri Duše predurčené stať sa Bohom, ktoré boli najpokročilejším a najschopnejším povedomím, stvárnňovali svoju jedinečnú schopnosť viesť pokrok ľudstva v priebehu tejto pôvodnej civilizácie. Prostredníctvom nepretržitých inkarnácií, spolu-inkarnácií, čiastočných a rozptýlených inkarnácií (keď veľká a vznešená Duša daruje malú časť svojej energie, svojich schopností, inej Duši, aby jej pomohla splniť svoje úlohy a rásť), potom viedli vývoj povedomia cez čo sa označuje ako dejiny ľudstva, aby sa na konci prvej etapy stali jediným vševedúcim a všemocným Bohom. C.]

Pokolenie takýchto boho-kráľov sa označovalo rôznymi menami. V Asýrii, ich poznali ako Annodotov. V Sumérii, ako Anunnakov. V legendách Druidov sa volajú Tuatha de Danaan. V judeo-kresťanských písmach sa spomínajú pod menom Nefilim, „Synovia Boha“, alebo strážcovia. [Dali by sa zdefinovať ako inkarnácie Duší, ktoré sa snažili o piatu hladinu naplnenia a vyššie (Testament Katarov). C.]

Táto svetová monarchia sa stala presláveným vrcholom vekov a obdobiu, v ktorom títo prvotní boho-kráľi vládli na Zemi, sa dostalo označenie „zlatý vek“, alebo podľa Egypťanov, „prvotný vek“ (the First Time). [Prví vodcovia sa stali vládcami na základe svojich mimoriadnych schopností, pričom nasledovné dejiny vykazujú nárast napätia medzi čoraz objemnejšou

spoločenskou administratívou a nie rovnako výdatne rastúcimi schopnosťami. C.] Jedným zo symbolov tejto svetovej monarchie bolo oko zobrazené v priestore nad trónom. V súčasnosti takéto oko zobrazené nad chýbajúcim kameňom na vrchole Cheopsovej pyramídy skrášľuje americkú dolárovú bankovku. Pod tým sú slová „Nový svetový poriadok“ (New World Order). [Napriek tomu, že od 4. storočia n. l. svetskí vládári čoraz viac nasadzovali násilie voči vlastnému obyvateľstvu na to, aby sa udržali pri moci, staré symboly moci o ktorej sa predpokladá, že sa jej dostáva Božia podpora, ostávajú príťažlivé. Násilie voči vlastným poddaným vyvrcholilo v krížovej výprave vo vnútri kresťanstva (1209), s nasledovným zavedením policajného štátu. C.]

Legendy vravia, že niektorí z bohov považovali smrteľné ženy za natoľko príťažlivé, že začali s nimi vstupovať do manželských zväzkov, čím porušili jeden zo svojich vlastných najprísnejších tabu. Tak prišlo k zrodu pokolenia polobohov. Takíto potomkovia boli popísaní ako obri, draci, morské príšery, zatiaľ čo druhí mali normálny ľudský vzhľad, s výnimkou toho, že mali iskrivo bielu pleť a obyčajne sa dožili veľmi vysokého veku. [Metafory na označenie životov mimoriadne schopných jedincov. Vedúce Duše podporovali ich rast prostredníctvom spoluinkarnácie, alebo čiastočnej inkarnácie, ako aj prostredníctvom osobných vzťahov v inkarnácii. „Iskrivo biela pleť“ znamená dobrý úmysel (nevinnosť) v myšlienkach a v skutkoch. C.]

Z týchto predchodcov potom vyšli Noe, Abrahám, Izák, Jakub, kráľ Dávid, Ježiš Kristus, a mnohí iní – teda rod „Svätého Grálu“. Podľa legiend to boli mimoriadni jednotlivci, ktorí sa delili s ľudstvom o svoje tajné znalosti, včítane vyššie spomínaných výdobytkov civilizácie, ako aj o svoju tajnú duchovnú doktrínu, ktorá je prístupná len vyvoleným (a ich pokrvným potomkom). [Najpokročilejšie Duše Vesmíru viedli pokrok vedy a technológie na Zem, pričom inkarnovali do toho istého rodu, pokiaľ to bolo v záujme nárastu povedomia. Na základe umu nahromadeného v Duši, boli v inkarnáciách schopní do rôznej miery rozpoznať správne vysvetlenie vzťahu medzi človekom a Bohom. C.]

Potom, a aby sa Zem očistila od kliatby ľudstva, ju pokryli záplavou. Zaujímavé je, že záplava sa spomína takmer v každej starovekej kultúre, a príčina je vždy tá istá. Zem sa začala triasť a Atlantídu, onoho času usľachtilý národ bohov, pohltili slané vlny zeleného oceánu. [Veľká záplava a iné veľké straty sa udejú vtedy, keď sa nárast povedomia dostane do slepej ulice. Keď masové opovrhovanie tradičnými ľudskými hodnotami a úplná nespravodlivosť zastavia akýkoľvek morálny pokrok. V takom prípade, ako nevyhnutný dôsledok prvého Vesmírneho zákona, ktorý nedovolí, aby negatívna energia zvíťazila, je „obrovská katastrofa“ ostávajúcim riešením. „Pozitívna energia je silnejšia ako negatívna energia“ je prvý a najdôležitejší zákon Vesmíru. (Jedná sa o dve sady zákonov: o Zákony Vesmíru, ktorých je 7 a ktoré majú objektívny pôvod, a o Božie Zákony, ktorých je tiež 7 a ktoré majú subjektívny pôvod.) C.]

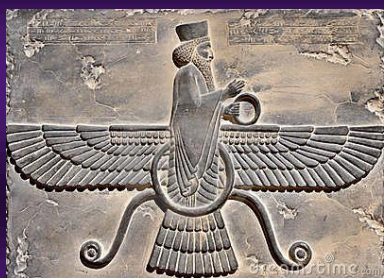
Niektorým obyvateľom Atlantídy sa podarilo prežiť. V literatúre sa hodne popisuje atlantský pôvod Egyptanov, Sumérskej, Indo-Áryjskej, ako aj pôvodnej juhoamerickej civilizácie (čo spochybňuje platnosť výrazu „domorodí Američania“). [Prežili tí, čo boli najlepšie schopní prispievať k nárastu povedomia. „Nevhodná udalosť by sa neudiala“ je druhý Boží zákon. C.]

Viac z legiend: To, že Merovejská dynastia mala korene niekde inde, sa dá vydedukovať už z toho, koľko legiend spomína ich zakladateľa kráľa Merovea, o ktorom sa vravelo, že ho splodil Kvinotaur (morská príšera), ktorý znásilnil jeho matku, keď šla plávať do mora. To vysvetľuje, prečo sa volal „Meroveus“, lebo vo francúzštine, slovo „mer“ znamená more. Podľa niektorých tradícií sa aj Atlantída volala Meru, alebo Maru.

Lodiarstvo bolo mimoriadne dôležité pre jej vládcov. Svoju vojenskú moc si udržiavali prostredníctvom svojej námornej sily, a táto im súčasne umožňovala úspech v obchodných remeslách. Obyvatelia Atlantídy boli spojení s oceánom a často ich zobrazovali v podobe morských stvorení. Za rôznych okolností sa spájali s posvätnou symbolikou množstva dôležitých zvierat, medzi ktorými boli: kôň, býk, koza, baran, lev, ryba, had, drak, a dokonca aj mačka a pes.

Niektoré zdroje stotožňujú Kvinotaura s Poseidonom, gréckym bohom vôd, a podľa Platóna tento bol jedným zo slávnych kráľov Atlantídy. Iní spájali jeho zobrazenie so symbolikou ryby, s ktorou sa spája aj Kristus, čo vedie k spojeniu Krista s Merovejskou dynastiou a k predpokladu, že Kristus bol jej zakladateľom. Avšak pôvod mýtu o Kvinotauri je oveľa starší. Ak sa toto

slovo etymologicky rozloží, odhalí sa jeho význam. Jeho posledná slabika „taur“, znamená „býk“, zatiaľ čo základ jeho prvej slabiky „kvin“ (alebo „quin“, či „kin“), sa prirovnáva k anglickému slovu „kráľ“ („king“), ako aj k biblickému menu Kain, ktorého mnohí označili za prapôvodného otca rodiny Grálu. Téma „kráľa sveta“ zobrazeného v podobe morského býka sa opätovne objavovala v starých kultúrach, hlavne v Mezopotámii.

Za takýchto kráľov sa považovali Sargon, Menes a Narmar. Na základe ich historickej prítomnosti vznikli legendy o bohoch mnohých kultúr, ktorí vraj vystúpili z mora v rôznych historických etapách, s cieľom aby učili ľudstvo, a aby mu postúpili základné výtvarné civilizácie. Dávali sa im rôzne mená, ako Enki, Dagon, Oannes, alebo Marduk (Merodach). Zobrazovali ich ako na pol muža a na pol rybu, na pol kožu a na pol rybu, alebo na pol býka a na pol rybu. Avšak z mnohých týchto zobrazení je jasné, že takýto efekt sa dosahoval nosením kostýmov. Boho-králi používali tieto prototypy symboliky na to, aby si ich spoločenstvá vytvorili o nich predstavu bohu-rovných bytostí.

Kresťanská cirkev sa vždy spájala so symbolom ryby. Samotný Kristus prijal túto symboliku za svoju, ako aj Ján Krstiteľ, a pôvodní kresťania sa označovali znamením ryby „Ichthys“. Z mena „Oannes“ vzniklo slovo „Uranus“ a „Ouranos“, ale dá sa predpokladať že tiež „Jonáš“, „Januš“, a „Ján“. To možno vysvetľuje prečo si veľmajstri priorstva Sion osvojujú pri prevzatí úradu symbolické meno „Ján“.

Slabika „dag“ jednoducho znamená „ryba“, čo vedie k zaujímavej súvislosti s Dogonským kmeňom Afriky, ktorý dlho fascinoval astronómov svojimi vyspelými znalosťami o vzdialených hviezdnych systémoch, o ktorých kmeň tvrdí, že odtiaľ pochádzajú jeho bohovia, ktorých volajú „rybí muži“. Je možné, že slová „dag“ a „dog“ (v angličtine „pes“) sú z etymologického hľadiska príbuzné, hlavne ak sa vezme do úvahy, že planéta, odkiaľ títo rybí muži vraj prišli na Zem, sa volá Sírirus, teda „hviezda psa“.

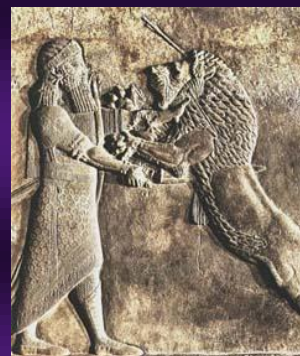
Zo slova Dagon sa vyvinulo súčasné slovo „drak“ (v angličtine „dragon“), ako aj biblická postava Leviatana, „vládca oceánov“, pričom ten istý výraz sa používa aj na označenie Dagona. Mnohých z týchto atlantských boho-kráľov označili ako „pánov (alebo vládcov) vôd“, „vládcov hĺbky“, alebo „vládcov priepasti“. Tieto označenia sa potom prenášali z otcov na synov. Stali sa súčasťou trónu kráľovstva sveta. Týchto kráľov nasledovne spájali so záplavou, s ktorou sa biblicky spája Noe. V nej zaniklo ich kráľovstvo sveta. Legendy spájali príčiny jeho zániku so zmiešanými manželstvami bohov a smrteľníkov, z ktorých vyšlo pokolenie Grálu. [K zániku kráľovstva sveta došlo vtedy, keď premošli rod potomkov Grálu; keď sa spoločnosť ako celok pohla od hľadania vyšších a vyspelejších hodnôt k samoukájaniu. C.]

Za toto porušenie tabu ich za trest zahnali do priepasti, alebo do podsvetia, na základe čoho sú títo bohovia označovaní za pánov oboch. [Pozemské úlohy vedúcich Duší boli mimoriadne

náročné a často aj veľmi bolestivé. Navyše, dejinný posun od vynikajúcich osobností k administrátorom znamenal, že najschopnejšie Duše čoraz častejšie inkarnovali do úloh kritikov moci, a nie vládarov. C]

Titul „pána sveta“ je dôležitý, lebo sa dával aj Satanovi. [Stredovekí Katari hovorili o dobrom Bohu duchovného sveta a o zlom bohu materiálneho sveta, čím vyjadrovali to, že pokušenie, priestupky a nasledovne utrpenie sú črtami výlučne materiálneho sveta. C.] Už sa potvrdilo, že znamenie kozorožca je odvodené od Enki-ho, ktorý bol „na pol rybou a na pol kozou“, zatiaľ čo neskoršie ponímanie Satana, či Lucifera, sa odvodilo od kozorožca.

Rodinné nesváry sa rozrástli do dlhodobých bojov, v priebehu ktorých sa bohovia rozdelili do dvoch skupín. Ich rozdelenie pravdepodobne odzrkadľovalo ich pôvodný názor na kríženie bohov so smrteľníkmi, čoho výsledkom bol vznik pokolenia Grálu. Tí, ktorí boli za takéto kríženie, jasne stáli na strane Enkiho/Satana a Kaina. Ich pravdepodobným cieľom bolo splodenie potomstva krížencov, ktorí by im pomohli zabezpečiť trón pre Kaina. Ich odporcovia ich však premohli. Keď zástancovia Satana stratili „vojnu v nebi“, boli vyhnaní do priepasti (podľa legiend, teraz do kráľovstva Satana), a zem bola zaplavená, aby sa očistila od ich potomkov.

Tí bohovia, čo splodili zmiešané pokolenie polobohov, sa postarali o to, aby sa ich najobľúbenejší potomok (zvaný Uta-Napištim v Sumérskych, alebo Noe v židovských legendách) zachránil spolu so svojou rodinou, a aby sa tak uchoval rod krížencov bohov so smrteľníkmi.

Inde sa zodpovednosť za záplavu pripisuje Leviatanovi, ktorý ju vraj „vychrlil zo svojich vnútorností“. Je to popísané v Apokalypse, Zjavenie Sv. Jána. Leviatan, tak ako mnohí títo morskí bohovia, bol pánom priepasti, pričom voda udržiavala Zem zospodu, z pekla, na povrchu svojej hladiny. Prítom meno „Leviatan“ je takmer určite etymologicky odvodené od židovského mena „Levi“, od rodu „Levi“, kňazskej kasty, ktorá bola súčasťou Kristovho rodu.

Spájanie prvkov oboch, neba a pekla súčasne, s Ježišom a s Jahvem, ako aj so Satanom a Luciferom, sa preplétá celými dejinami Merovejskej dynastie, ako aj dejinami ostatných rodín Grálu. Táto dualita predstavuje samotné jadro posvätnej tajnej duchovnej doktríny, ktorú symbolizuje Grál. [Táto doktrína prestala byť „tajnou“ v roku 2006, keď sa ľudstvu sprístupnila v podobe Testamentu Katarov. Do slovenčiny bol Testament Katarov preložený v roku 2010. Okrem iného vysvetľuje ako a prečo vzájomné pôsobenie pozitívnej a negatívnej energie poháňa vývoj a sprostredkováva vedomosti. C.]

Túto symboliku si všimnete ako náhle vkročíte do kostola v Rennes-le-Chateau, vo Francúzsku, kde stoja sochy démona Asmodea a Ježiša Krista oproti sebe, obaja zahľadení do podlahy v podobe čierno-bielej šachovnice, čo samo o sebe symbolizuje dobro a zlo. Slová nad vchodom jasne formulujú význam výzdoby:

„Toto je hrozné miesto, ale je to Boží dom, a vstupná brána do neba.“

Ten istý význam sa objavuje na dvoch iných dôležitých miestach, a to v Biblii, keď sa Jakubovi zjavila vidina rebríka vedúceho do neba, po ktorom anjeli vystupovali hore a zostupovali dole, a potom v knihe Henochovej, keď mu ukázali peklo. Prítomnosť tejto vety nad vchodom do kostola spolu s výjavmi, s ktorými sa tam človek stretne keď vkročí, sú jednoznačné. Pre Berenger Sauniera, ktorý výzdobu naaranžoval, tento kostol predstavoval akýsi metafyzický prechod medzi peklom a nebom. [Prítomnosť zla spolu s dobrom na Zemi je podmienkou nárastu povedomia (pričom človek musí zvíťaziť nad zlom v sebe samom na to, aby mohol byť

vyslobodený z utrpenia). C.] S Merovejcami sa tiež spája Lotrinský dvojitý kríž, ktorý symbolizuje spojenie dobra a zla. Už dnes slávna báseň Charles Peguya, ide takto:

“Lotrinský kríž sú ramená Ježiša,
Krv v tepnách, ako aj krv v žilách,
Sú obe zdrojom vznešenosti a čistoty;

Lotrinský kríž sú ramená Satana,
A tie isté tepny a tie isté žily,
A tá istá krv, je zdrojom nešťastia.”

Spomienka o tom, že Satan a Ježiš sa delia o tú istú krv je veľmi dôležitá. [Na to, aby sa stal „Ježišom“ najprv zabil Satana v sebe samom. C.] Jestvovala tradícia o tom, a dokonca sa nájdu príslušné náznaky v knihe Henochovej, ako aj v mnohých iných zdrojoch, že Ježiš a Satan sú bratmi, že obaja pochádzajú z najvyššieho Boha, pričom obaja sedeli vedľa jeho trónu v nebi, na pravej a na ľavej strane, než Satan začal nepokoje, a v nebi vypukla vojna. No je možné, že to je len ďalším variantom príbehu o „Kainovi a Ábelovi“. [Vo fáze učenia je zlo nemenej dôležité ako dobro. C.] Popisovať Satana ako priameho syna Boha dáva zmysel tiež preto, lebo inde sa o ňom píše ako o „Bohom najobľúbenejšom anjelovi“ a „najjasnejšej hviezde v nebi“. [Zatiaľ, čo sa schopné Duše chopili iniciatívy, dopustili sa omylov. “Robenie chýb nie je na prekážku rastu” (je siedmy Boží zákon). C.]

Katarskí heretici, ktorí obývali oblasť Languedoku v dnešnom Francúzsku, kde onoho času vládli Merovejci, boli spojení so Svätým Grálom. [V jeho ezoterickom ponímaní, ako pohár/studňa/zdroj poznania úplnej pravdy. Len keď ho násilne pokresťančili, dostal grál materiálnu definíciu – ako pohár, z ktorého vraj Kristus pil počas poslednej večere, alebo nádoba, do ktorej Jozef z Arimatie zachytil Kristovu krv ako mu vytekala z boku, keď visel na kríži. C.]

Iným symbolom, ktorým sa tiež označujú božskí králi Atlantídy, ako aj všeobecne pokolenie Grálu, je podoba pastiera. Ich monarchov niekedy volali „Kráľmi - Pastiermi“ (toto označenie pre seba prijal aj Ježiš). [„Pastier“ symbolizuje zodpovednosť za blaho druhých. „Naplnenie vždy zahrňuje druhých“ je prvý a najdôležitejší Boží zákon. C.]

Celý historicko-mytologický komplex spojený s Merovejskou dynastiou a Grálom vedie k predpokladu, že svetové kráľovstvo atlantských bohov sa v určitom bode vráti na Zem, možno dokonca prostredníctvom potomkov Merovejského rodu. [Ich predstaviteľ (totožne s inde spomínanými „druhým príchodom Krista“ a „návratom Katarov“) sa vráti na Zem z Jedného (z neba v ortodoxnom kresťanstve), aby pripravil novú a schopnejšiu generáciu Duší k tomu, aby prebrali novú fázu ľudstva. C.]

Archetyp padlého kráľa, ktorý sa jedného dňa vráti, alebo kráľovstva, ktoré zanikne len aby sa vrátilo v novom zlatom veku, je veľmi častý a predstavuje výraznú črtu legend o Grále. [Dá sa to vysvetliť ako fázy ľudského vývoja a evolúcia v rámci cyklu. C.] Uplatnil sa aj v životnom príbehu posledného Merovejského kráľa, ktorý si udržal výkonnú moc na tróne ríše Austrázie - Dagoberta II. (Austrázia zahrňovala územia dnešného severovýchodného Francúzska, západného Nemecka, Belgicka, Luxemburska a Holandska. Táto ríša zanikla v roku 751 začlenením do veľkej Franskej ríše.)

Dagobert II (c. 650 – 23. december 679) bol kráľom Austrázie (676–79)

Celý životný príbeh Dagoberta II tak, ako je zaznamenaný v dejinách, je mytologický a archetypický. Jeho meno prezrádza božský pôvod jeho rodu. „Dagobert“ je odvodené od Dagona. Slovo „bert“, ako autor L.A. Waddell doložil, pochádza od slova „bara“, alebo „para“, alebo poangličtene, od „pharaoh“ (faraón), teda „kňazský kráľ chrámu (alebo rodu)“. Takže Dagobertovo meno doslova znamená „Kňazský Kráľ Chrámu Dagona“. Je zaujímavé, že zriedkavý, ale napriek tomu autentický variant Dagobertovho mena bolo „Dragobert“, čo zdôrazňovalo to, že je potomkom vládcu hlbokých vôd, draka Leviatana. [Dagobert II bol jednou z inkarnácií tretej Duše na ceste k Božstvu; najvýraznejšími vlastnosťami tejto Duše sú schopnosť uskutočniť Boží rozsudok, odvaha a statočnosť. C.]

Samotný Dagobert sa stal príkladom mytologického príbehu strateného kráľa už veľmi skoro v živote. Jeho otca zavraždili keď mal päť rokov, a mladého Dagoberta uniesol vtedajší majordómus paláca, ktorého meno bolo Grimoald, a ktorý sa snažil dosadiť vlastného syna na trón. [Grimoald dostal príkaz dieťa odstrániť. C.]

Avšak Dagobertov život bol zachránený [zachránil ho Grimoald C.], pričom dobre premyslená lož presvedčila každého o opaku, teda o tom, že zahynul. Dokonca aj jeho vlastná matka uverila, že je mŕtvy a dovolila vrahom jeho otca aby sa ujali vlády. Na trón dosadili Grimoaldovho syna. Dagobert šiel do exilu v Írsku, kde čakal na príležitosť uplatniť svoj nárok na trón svojho otca. Taká príležitosť sa naskytla v roku 671, keď sa oženil s Gisellou de Razes, dcérou grófa z Razes, ktorá bola neterou Vizigótskeho kráľa. Tak sa rod Merovejcov spojil s kráľovským rodom Vizigótov, čo otvorilo možnosť zjednotenej ríše, ktorá by zahrňovala väčšinu území dnešného Francúzska.

Manželstvo sa uzavrelo v kostole Sv. Madeleine v Rhedae, na tom istom mieste, kde sa teraz nachádza Saunierov kostol Sv. Madeleine v Rennes-le-Chateau. Podľa povesti tam Dagobert našiel čosi, čo mu našeptalo, aby sa vybral k neďalekému Montséguru, kde je zakopaný poklad, a to vraj poháňalo udalosti, ktoré nasledovali. Došlo k znovuzískaniu Akvitánie, ako aj trónu Franského kráľovstva. Baigent, et. al píšu vo Svätej Krvi, Svätom Gráli (Holy Blood, Holy Grail):

„Okamžite sa dal na sústredenie svojej moci s cieľom obnovenia poriadku, a aby zvládol anarchiu, ktorá bol rozšírená po celej ríši Austrázie.“

Padlý kráľ sa vrátil ako Dagobert II, aby sa opätovne chopil moci, a aby obnovil rovnováhu a poriadok vo svojej krajine. To, že sa tu jedná o príbeh takmer totožný s príbehom o Parsifalovi/Grále tu ani netreba spomínať.

Žiaľ, len o niekoľko rokov neskôr Dagobert II opäť plnil úlohu padlého kráľa. V roku 679 zomrel za nezvyčajných okolností. [Dožil sa 29 rokov. C.]

Merovejskí králi mali od čias Chlodovika I zmluvu s Vatikánom. Zatiaľ čo sa sami zaviazali k vernosti matke cirkvi, cirkev im na oplátku sľúbila, že ich pápežská stolica bude podporovať v zjednotenej ríši Austrázie. Bolo im sľúbené, že navždy budú nositeľmi titulu „Nový Konštantín“, čo je titulom, z ktorého sa neskôr vyvinul titul „Svätý Rímsky Cisár“. Lenže „vernosť voči cirkvi“ sa zo strany Merovejcov po určitom čase začala

Výjev z Parsifala

opotrebovať. Vychádzajúc z ich božského pôvodu, ako aj z ich ponímania duality neba a pekla, ich duchovný sklon bol nepochybne odlišný od organizovaného kresťanstva.

Navyše, ako priami potomkovia Ježiša Krista, mali takmer iste prístup k jeho tajnému učeniu, ktoré bolo nepochybne šokujúco odlišné od doktríny, ktorú propagovala cirkev, a oproti ktorej sa pravdepodobne viac podobalo „tajnej doktríne“ vzdorujúcich bohov. Akékoľvek verejné odhalenie takéhoto učenia pripísaného Ježišovi, alebo znalosť, že Merovejci by mohli byť jeho pokrvnými potomkami, by bolo malo katastrofálny dopad na cirkev. Ježiš Kristus by sa odhalil ako muž, ktorý mal predchodcov a potomkov, namiesto toho, že by bol synom Boha, ktorého porodila panna, ako o tom hlásala cirkev. Cítiac sa vážne ohrozenou samotnou existenciou Dagoberta, rímska cirkev vstúpila do sprisahania s majordómom paláca, Pipinom II, tiež zvaným Pipin tlstý.

Vražda Dagoberta II

Zatiaľ, čo sa počas odpočinku na poľovačke 23. decembra 679 kráľ modlil, jeho krstný syn mu vrazil kopiju do ľavého oka. Predpokladá sa, že tak urobil na Pipinov príkaz. Mnohým prvkom tejto udalosti sa pripisuje mytologický význam. Hneď na začiatok, stalo sa to v lese Woevres, ktorý sa už dlho považoval za posvätný, a kde sa ročne konal hon v snahe obetovať medveďa bohyni Diane. Predpokladá sa, že k vražde došlo pri tejto príležitosti. Stalo sa tak neďaleko Merovejského kráľovského sídla v Stenay, meste ktoré sa zvyklo

volať „Satanicum“, a to v období na začiatku kozorožca. Kozorožec je založený na Enki, a preto je spojený s Kvinotaurom, ktorý splodil Merovejský rod. Udalosť sa udiala krátko po zimnom slnovrate, po najkratšom dni v roku, počas obdobia o ktorom sa vraví, že v jeho priebehu slnko mytologicky „zomiera“ a černie, zatiaľ čo sa ponára do podsvetia.

S týmto „čiernym“ obdobím slnka je spojený boh Saturn, alebo Kronos. Je to ďalší z rohatých morských bohov, vládcov podsvetia, a kráľov Atlantídy, ktorý sa opätovne vynára v záhade Grálu /Rennes-le-Chateau. K vražde vraj došlo uprostred dňa, čo je mimoriadne významným prvkom v ponímaní mnohých mystických skupín, včítane slobodomurárov. Pergameny, ktoré objavil Berenger Saunier* s básňou Le Serpent Rouge (Červený had) venujú tomuto prvku mimoriadnu pozornosť. Je to čas, kedy sa slnko nachádza v najvyššom bode na oblohe. To, že Dagoberta zavraždil člen rodiny je tiež významné. Podobá sa to „bolestnej rane“ (Dolorous Stroke), ku ktorej tak isto prišlo uprostred dňa, keď v príbehu o Grále rybárskeho kráľa zraní vlastný brat. Tento brat je známy pod menom „tmavý vládca“ (Dark Lord), zatiaľ čo v priebehu súboja je sám zranený do ľavého oka tak, ako bol zranený Dagobert.

[*V druhej polovici minulého storočia sa podarilo určitým skupinám diskreditovať spomínané pergameny a teórie s nimi spojené, len aby sa v roku 2003 stali jedným z ústredných motívov bestselleru preloženého pod názvom „Šifra majstra Leonarda“ od Dan Browna. V súčasnosti jestvuje plejáda autorov, ktorí vyvracajú možnosť, že by Merovejci boli potomkami Ježiša, a iným „chýbajú dôkazy“. No sila legiend a logika ich argumentácie voči Božím Zákonom vzhľadom na historickú postupnosť udalostí a ich dlhodobý dopad, sú dobrým argumentom pre tých, čo dokážu analyzovať a logicky chápať tieto súvislosti. C.]

Takmer totožnú udalosť popisuje egyptská mytológia, keď Hora v súboji zraní jeho strýc Set. „Ľavé Horovo oko“ sa stalo symbolom tajných znalostí bohov. Dagobertova smrť vykazuje prvky mnohých iných padlých kráľov a zavraždených bohov, ktorých smrť bolo treba vypomstiť. Dagobertov zánik sa stal symbolom strateného, alebo padlého kráľovstva, podľa vzoru bolestnej rane v príbehu o Grále.

Dagobertova smrť v podstate znamenala koniec Merovejského kráľovstva. Všetci nasledovní Merovejsí králi boli viac menej bezmocní. Podľa oficiálnej verzie vymreli s Dagobertovým vnukom, Childerichom III o 49 rokov neskôr. Vnuk Karla Martela, Karol Veľký, sa stal Svätým rímskym cisárom. Ale v roku 872, takmer 200 rokov po jeho smrti, vyhlásili Dagoberta za svätca, a deň jeho smrti, 23. december, sa stal dňom „Svätého Dagoberta“.

Píšu Baigent, et. al.:

Lebka kráľa Dagoberta II

„Dôvod Dagobertovej kanonizácie ostáva nejasný. Podľa jedného zdroja ho kanonizovali vraj preto, lebo jeho relikvie údajne ochránili oblasť Stenay počas nájazdov Vikingov – pritom nevysvetlili, na akom základe mohli jeho relikvie preukázať podobnú moc. Cirkevní predstavitelia vykazujú zahanbujúcu hladinu nevedomosti ohľadom tejto záležitosti. Síce priznávajú tú skutočnosť, že z akéhosi dôvodu došlo k vzniku výrazného kultu Dagoberta... Ale nemajú žiadnu predstavu o tom, prečo by mal byť až natoľko uctievaný.“ Pritom je jasné, že cirkev sa dlho snažila vzdialiť od svojej úlohy v kráľovej smrti. [Napriek svojmu krátkemu životu a len trom rokmi na tróne,

Dagobert preukázal mimoriadnu statočnosť svojimi vlastnými skutkami. Podobnou inkarnáciou v 13. storočí bol Jacques De Molay, legendárny veľmajster Rádu Templárskych Rytierov, tiež označovaný ako „Druhý Mesiáš“. Obe tieto osobnosti boli významnými inkarnáciami tretej Duše predurčenej pre Božstvo. C.]

Urobili tak z pocitu viny? Alebo zo strachu? Nepochybne museli vedieť, že tento „kňazský kráľ chrámu Dagona“ ktorý bol potomkom bohov a natoľko milovaný vlastnými ľuďmi, že ho uctievali ako Boha 200 rokov po jeho smrti, bude vypomstnený za jeho podlú vraždu. Nepochybne, aj oni vedeli, tak ako vedia čitatelia „Dagobertovej Pomsty“*, že Merovejský rod nevymrel, ale dodnes prežíva cez potomkov jeho syna Sigisberta, zatiaľ čo niekoľko súčasných kráľovských rodín by si ochotne robilo nároky na prípadný francúzsky trón. Nepochybne vedeli, že toto kráľovstvo sa jedného dňa vráti, na čele so svojím strateným kráľom. Semeno tohto návratu už klíči.

[*Dagobertova Pomsta („Dagobert's Revenge“) bol časopis, ktorý vychádzal medzi rokmi 1996 a 2004, a spájal sa s menami Tracy R. Twyman a Boyd Rice. Ortodoxné zdroje ho popisovali ako „ezoterický“, „ultramonarchistický“, „New Age“, a „radikálne tradicionalistický“. C.]

Francúzsko je dnes zjednotené do politického celku o ktorom Dagobert sníval, keď spojil Austráziu so „Svätou Rímskou ríšou“. Merovejsí králi dúfali, že sa im podarí pomocou Vatikánu vytvoriť nadnárodnú ríšu. Súčasnou takou skutočnosťou je neharmonická Európska Únia. Boli aj povesti o tom, že vraj v priebehu druhej svetovej vojny a tesne po nej, Priorstvo Sion, ktoré sa venuje Merovejským záujmom, otvorene podporovalo myšlienku Spojených štátov Európy. Dokonca navrhli vlajku totožnú s tou, ktorú si neskôr osvojila Európska Únia, s hviezdami zobrazenými do kruhu. [EU sa však stala nadnárodnou administratívnou organizáciou. C.]

Stratené kráľovstvo Bohov sa vráti, pričom „nový zlatý vek“ povedú spirituálne deti prvej generácie Duší, ktoré už preberajú proces. [Od 21.12.2012 sú už viac ako polovica inkarnácií na Zemi Duše druhej fázy. V tom zmysle sa starý svet skončil. C.] Stávame sa svedkami skutočne skvelého vývoja nielen vo Vesmíre, ale aj na Zemi.

Pre dhaxem.com upravila 5. marca 2013, a do slovenčiny preložila 13. marca 2013, Corascendea.
Vďaka.

Poznámka prekladateľa: Pri príležitosti prekladu som si mala možnosť uviesť, ako žalostne málo materiálu je na tieto témy k dispozícii v slovenčine, a to trebárs aj na rozdiel od maďarčiny. Napríklad, slovenská verzia Wikipédie do marca 2013, ani len nemá spomenutie o Dagobertovi II, nemá vysvetlenie o tom, čo je alebo za čo sa považuje Nefilim, alebo Nephilim, len veľmi málo riadkov je v slovenčine o Berenger Saunierovi, atd. Prítom tieto mystické témy čoraz viac fascinujú vzdelané vrstvy na západe. Považujem to za jeden z úkazov slovenskej diskriminácie, že sa Slovákom možno aj úmyselne odopiera možnosť informácií, ktoré by otvorili obyvateľstvu oči pomimo katolíckej dogmy, ktorá je nástrojom ovládania, vznikla ako otrokárska doktrína, a je určená pre menejcenných.

www.dhaxem.com